

IK ZIE JE

Eerder verschenen van Michael Berg:

Twee zomers

Blind vertrouwen

Een echte vrouw

Hôtel du Lac

Nacht in Parijs

Heller

Het meisje op de weg

Broertje

Michael Berg

Ik zie je

the house of books

Dit is een roman. Iedere overeenkomst met bestaande personen of gebeurtenissen berust op louter toeval.

© Michael Berg, 2019

Een uitgave van The House of Books, Amsterdam 2019

Omslagontwerp: Buro Blikgoed, Haarlem

© Omslagbeeld: Arcangel Imagenes SL

Foto auteur: © J.W. Kaldenbach

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5156 9

ISBN 978 90 443 5157 6 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Hedie

‘See me, feel me, touch me, heal me.’

Uit rockmusical *Tommy* door The Who. Auteur: Pete Townshend

Vrijdag, 12.46 uur

Donkere wolken hangen laag boven het land. Het regent zoals het alleen hier kan regenen. *Verhangenisweer*, zou Simon zeggen. Het woord bestaat niet, maar je weet wel meteen wat voor weer het is.

Simon.

Niet aan denken. Vanachter mijn zonnebril kijk ik naar buiten. Heathrow Airport lijkt nog het meest op een zwembad. Nog een wonder dat er wordt gevlogen. Door de plassen rijden tankwagens en bagagetreintjes af en aan. Mannen in gele oliepakken laden en lossen. Ik hoor mezelf zuchten. Het ongeduld druipt ervan af. Over een paar minuten ben ik weg. In mijn maag kriebelt het. Opwindend en schuldgevoel wisselen elkaar in hoog tempo af, maar het laatste gevoel overheerst.

‘Een, twee, drie...’

Gehaast telt de British Airways-stewardess het aantal passagiers in de businessclass.

‘Vier, vijf...’

Wanneer ze mijn kant uit kijkt lacht ze haar mooie tanden bloot. De vrouw ziet eruit als een plaatje. Perfect geknipt, perfecte make-up, perfect verzorgde nagels. Ooit zag ik er ook zo uit. Onwillekeurig verberg ik mijn afgekloven stompjes en kijk naar de mannen in de oliepakken die tot hun enkels in het water staan en denk weer aan Simon. Hoe zal hij reageren als hij zondag thuiskomt en een leeg huis aantreft? Ik moet hem mailen. Vandaag of morgen. In ieder geval voor zondag.

Braniechtig gelach.

Twee jongemannen – strak pak, dito kapsel – betreden het toestel. Met een brutale blik monsteren ze de passagiers.

‘Heren...’

De stewardess met de mooie tanden die de twee hun plaats wijst heeft zichtbaar moeite te blijven glimlachen. De jongemannen – zakenlui, vermoed ik – lijken niet erg onder de indruk. Op hun dooie gemak trekken ze hun jasje uit, knopen hun das los en kijken nog eens rustig om zich heen. Dan gaan ze eindelijk zitten, twee rijen voor me. Ze fluisteren mijn naam. Of misschien verbeeld ik me dat. Onmiddellijk breekt het angstzweet me uit. Ondanks de zonnebril hebben ze me herkend. Het komt door mijn kapsel. Al jaren hetzelfde. Halfang donkerbruin haar met een scheiding in het midden. Saai. Schrijvers zijn saai. Morgen gaat de schaar erin.

Opnieuw gelach.

Wanneer een van de twee zich omdraait weet ik niet hoe snel ik de andere kant op moet kijken. Ondertussen hoor ik ze praten, steeds luidruchtiger. Het gaat niet meer over mij, maar over een of andere zakendeal. Als haantjes bieden ze tegen elkaar op. Wat zij te veel hebben heb ik te weinig. Bluf. Schrijven is ook een vorm van bluffen. *Hallo allemaal, kop houden! Ik heb iets belangrijks te vertellen.* Wie niet in zijn verhaal gelooft, krijgt geen letter op papier. Daar weet ik inmiddels alles van.

Ik staar weer naar buiten. Een hallucinerend blauw licht schijnt over het water. Even later sjeest een pick-up met blauw zwaailicht over het platform, een spoor van golfjes achter zich aan trekkend. Wat is er gebeurd? Een ongeluk? Automatisch denk ik aan moeder. Morgen is het zaterdag. Ik moet haar laten weten dat ik niet kom. En ook niet de volgende week en ook niet de week daarna...

Terwijl een nieuwe paniekaanval zich aandient wordt de deur van het vliegtuig dichtgetrokken. Onmiddellijk daarna komt het toestel in beweging. We zijn los van de gate. Er is geen weg terug meer. Door het raam schuift alles voorbij. Hangars, vliegtuigen, kantoorgebouwen. De reis is begonnen. Ik probeer te ontspannen,

maar het gevoel dat ik iets doe wat niet mag blijft knagen. Onzin. Ik ben een volwassen vrouw die haar eigen leven bepaalt. Terwijl de regen met bakken tegen het raampje slaat, taxiet het toestel naar de startbaan. De donkere wolken lijken nog zwaarder op het land te drukken. Buiten is het gitzwart en nat. Een beter moment om het land te ontvluchten had ik niet kunnen kiezen. Behalve dan dat dit geen vlucht is. Als alles goed gaat kom ik over twee maanden weer terug. Naar huis. Ik proef het laatste woord op mijn tong maar ik voel er niets bij.

Heb ik geen sporen achtergelaten? Niemand mag weten waar ik heen ga. Simon niet en moeder niet. En ook Joy niet, mijn agent, van wie ik al een jaar niets heb gehoord. Alsof ze de hoop heeft opgegeven dat er ooit nog een nieuw boek van mij zal verschijnen.

Niemand weet waar ik heen ga.

Alleen dokter Pachter.

Heb ik vanochtend alles gepakt? In gedachten loop ik het lijstje na. Laptop, snoer, aantekenboekjes, USB-sticks, kleren, ondergoed, toiletspullen, pillen, groene tupperwaredoos, mobiel, geld, de doosjes... O, god, ik ben ze toch niet vergeten? Ik begin de schoudertas die naast me op de stoel ligt uit te ruimen. Helemaal onderin, tussen de iPhone, een aantekenboekje en de envelop met bankbiljetten, liggen de kartonnen doosjes. Drie stuks. Ik slaak een zucht van verlichting.

De motoren brullen. Het vliegtuig schiet uit de startblokken. Terwijl ik in mijn stoel word gedrukt, probeer ik mijn gedachten uit te schakelen. Het kastje boven mijn hoofd trilt alsof het ieder moment uit elkaar kan spatten. In het toestel rammelt nog veel meer. Platen, schroeven, bouten, motoren, God weet wat er allemaal los kan gaan. Adem in, adem uit. Ondertussen hoor ik hoe de banden van het vliegtuig nog steeds het asfalt ranselen. Is de startbaan lang genoeg? Op het moment dat ik alle hoop bijna heb opgegeven komt het toestel los van de grond om meteen daarna steil de lucht in te klimmen. Mijn oren klappen dicht. Ik slik een paar keer, geeuw, maar ze gaan niet open. Door het raampje kijk ik naar buiten. De

donkere wolken worden steeds lichter. Even later breekt de hemel open en stroomt het zonlicht met bakken naar binnen. Ik slik nog een paar keer. Wanneer het pingeltje klinkt dat de veiligheidsgordels los mogen, durf ik pas een beetje te ontspannen.

Vanachter mijn zonnebril kijk ik voorzichtig om me heen. Aan de andere kant van het gangpad, op dezelfde rij als ik, zit een vrouw van een jaar of vijftig met een zalmkleurige blouse en kortgeknipt grijs haar. In haar handen houdt ze een tablet of een e-reader. Ze leest. Om haar roodgestifte lippen speelt een glimlach. Komt het door wat ze leest of denkt ze aan iets speciaals? De vrouw reist alleen. Ik stel me voor dat iemand haar in Marseille opwacht. Een echtgenoot, een vriend... een minnaar? Iedere vraag leidt tot een volgende. Wie is die man? Is hij oud of juist heel jong? Ik zie een kapitaal landhuis aan de Côte d'Azur voor me. Komt hij uit een rijke familie of is hij op een andere manier aan zoveel geld gekomen? Voor ik het weet bedenk ik een heel verhaal. Hoe gaat het verder met de vrouw en haar minnaar? Blijven ze bij elkaar of gebeurt er iets dramatisch waardoor ze elkaar plotseling naar het leven staan? Wie vermoordt wie? In een thriller moet er altijd iemand dood. En tot slot: wordt de moordenaar gepakt of niet?

Yes! Zie je wel: ik kan het nog. Met mijn fantasie is niks mis. Een kwestie van kijken en de gedachten de vrije loop laten. De beste onderwerpen liggen op straat. Een schrijver hoeft ze maar op te schrijven.

Hoe langer ik over het verhaal van de vrouw en de minnaar denk, hoe meer mogelijkheden ik zie. Ik haal een oud aantekenboekje uit mijn schoudertas en begin te bladeren, op zoek naar een lege pagina. Ergens zie ik 'vermoorde onschuld' staan. Geen idee waar het op slaat. Een titel voor een boek, een idee voor een verhaal? Daaronder staan een paar zinnen die ik niet eens kan lezen. Dronkenmansgekrabbel. Ik blader verder tot ik bij een lege pagina kom. Waar is mijn pen? Behalve mijn paspoort en de boardingkaart is de binnenzak van mijn jasje leeg. Ik duik weer in de schoudertas.

‘Kan ik u iets te drinken aanbieden, miss Brodie?’

De stewardess met de mooie tanden lacht me vriendelijk toe.

‘Een glaasje champagne misschien?’

‘Nee, eh...’ Ik wil niet dat ze mijn naam noemt en ik wil ook geen alcohol. ‘Een glaasje water,’ weet ik er met moeite uit te persen.

‘Perrier?’

‘Ja.’

‘En wilt u ook iets eten?’

‘Wat heeft u?’

Ze begint aan een opsomming. Terwijl ik me probeer te concentreren op wat ze zegt heb ik het gevoel dat iedereen naar me kijkt.

‘Doet u het eerste maar,’ zeg ik.

‘De zalm?’

‘Ja, die.’

‘Komt eraan.’

Zodra de stewardess wegloopt om van de andere passagiers de bestelling op te nemen staar ik weer door het raam naar buiten. Voor me zitten de zakenjongens te gniffelen. Het gaat over mij. Ontspan, zeg ik tegen mezelf. Adem in, adem uit. Over anderhalf uur mag je er weer uit. Mijn god, zo lang nog.

‘Mag ik u iets vragen?’

De vrouw met het korte grijze haar aan de andere kant van het gangpad kijkt me verwachtingsvol aan.

‘Bent u toevallig de bekende schrijfster?’

Ontkennen is zinloos. Ik knik.

‘Wat ik altijd al wilde weten...’ Voor ik iets kan zeggen zit ze naast me. ‘Heeft u altijd voldoende inspiratie? Weet u van tevoren al hoe een verhaal afloopt?’

Als een mitrailleur vuurt ze haar vragen op me af, met een iets te luide stem, waardoor de hele businessclass kan meeluisteren. Half fluisterend geef ik antwoord, korte nietszeggende antwoorden, in de hoop dat de vrouw weer teruggaat naar haar eigen plaats. Maar ze gaat niet terug.

‘Wanneer verschijnt uw nieuwe boek?’

Gelukkig is daar de stewardess met het eten waardoor de vrouw weer naar haar eigen stoel moet verhuizen. Ik werk de zalm naar binnen, veruil mijn zonnebril voor een slaapmasker van British Airways en klap mijn stoel naar achteren. Hopend dat iedereen me de rest van de vlucht met rust laat.

Eerder

De groepspraktijk zit nog steeds op hetzelfde adres. Een statig pand uitkijkend op Ladbroke Square Garden. Op een messing plaat naast de ingang staan de namen van de artsen, therapeuten en andere gebruikers van het gebouw. De naam van dokter Graham staat er niet meer bij.

De wachtkamer ziet er nog net zo uit als toen. De houten balie, de rode kuipstoeltjes voor bezoekers, de bruine bakken met planten. Er hangen alleen andere schilderijen aan de muur. Ik trek een nummertje uit de automaat. Terwijl ik achter in de wachtkamer blijf staan laat ik mijn blik rondgaan. De huisartsenpost zit nog steeds links van de receptie. Drie behandelkamers en een kleine huisapotheek waarvan de ingang vlak naast de trap is. De fysiotherapiepraktijk bevindt zich rechts van de receptie.

Een elektronisch belletje weerklinkt. Boven de balie staat in rode digitale cijfers mijn nummer. Met knikkende knieën loop ik naar voren. De receptioniste, een jonge vrouw met een morkakleurige huid en gitzwarte dreadlocks, kijkt me aan met een blik van alles-komt-goed.

‘Miss Brodie?’

Hoewel ze weet wie ik ben, is ze zo beleefd mijn naam te fluisteren.

Ik knik.

Terwijl ze iets zoekt in de computer open ik mijn jas om wat meer lucht te krijgen, maar ik krijg het er alleen maar nog warmer van.

‘U komt voor dokter Pachter?’ vraagt ze weer op fluisterton.
‘Ja.’

Ik hoor mijn stem trillen.

‘Dokter Pachter zit op de eerste verdieping. Trap op, meteen naar rechts, dan naar links en dan naar het einde van de gang.’

Ik knik weer en haast me naar boven. De route kan ik dromen. Links de oogarts en de logopedist, rechts de tandarts. Wat dat betreft is er op de eerste verdieping ook niets veranderd. Het snerpande boorgeluid dat door de muur dringt, doet me huiveren. Snel loop ik door, de gang in.

De wachtkamer is nog steeds een hok met twee stoelen en een tafeltje met tijdschriften. Geen ramen, geen daglicht. Wie geen claustrofobie heeft krijgt het hier. Ik neem plaats en kijk op mijn horloge. Ik ben tien minuten te vroeg. Ik pak een tijdschrift van de stapel – de *OK!* – en scan in sneltreinvaart de foto’s. Bekende Britten en andere hotemetoten breeduit lachend voor de camera. Foto’s gemaakt tijdens feestjes of op exotische vakantiebestemmingen. Het kijk-mij-eens-beroemd-en-succesvol-zijn spat van de pagina’s. Zo’n zes jaar geleden stond ik ook in het blad. Ik herinner me hoeveel moeite de fotograaf moest doen om me een beetje vrolijker te laten kijken. Was ik toen al net zo ongelukkig als nu?

Ik wil net een ander blad van de stapel pakken wanneer de deur opengaat en er een kleine vrouw van een jaar of vijftig met halflang grijs haar en een bril met zwart montuur verschijnt.

‘Carol Brodie?’

Het klinkt alsof ze geen idee heeft wie ik ben.

Ik knik en sta op.

‘Jessica Pachter.’ Ze heeft een warme altstem. ‘Welkom.’

Ik beantwoord haar uitgestoken hand. Die van haar is droog en zacht, de mijne is kletsnat maar ze doet alsof het haar niet opvalt.

‘Kom binnen, Carol.’

De vrouw heeft een Amerikaans accent.

‘Je jas kun je daar kwijt.’ Ze wijst naar een kapstok aan de muur.

Ik hang mijn jas op en laat mijn blik rondgaan. De kamer van dokter Graham heeft een metamorfose ondergaan. Fris geschilderde muren, nieuwe vloerbedekking, nieuwe fauteuils, een nieuwe sofa (bordeauxrood), een hypermodern bureau met een glazen bureaublad met daarop een toetsenbord en een beeldscherm, een witgelakte boekenkast vol boeken en ordners. In de hoek van de kamer is zelfs een klein keukentje. Alleen het uitzicht op het park is hetzelfde gebleven. Kale bomen waardoor een bleek winterzonnetje prikt.

Dokter Pachter wijst me de stoel voor het bureau, wacht tot ik zit en neemt dan in de zwartleren bureaustoel plaats.

‘Ik begrijp dat je hier eerder bent geweest,’ begint ze, wijzend naar de memo op het bureaublad. ‘Bij dokter Graham.’

Klopt, wil ik zeggen. Door de kikker in mijn keel klinkt er slechts een hees gepiep.

‘Dokter Graham is verleden jaar met pensioen gegaan,’ vervolgt dokter Pachter alsof ze het niet gehoord heeft. ‘Maar ik weet dat hij in noodgevallen oude patiënten aanneemt.’ Over de rand van haar bril kijkt ze me vriendelijk aan. ‘Ben jij een noodgeval?’

Van de zenuwen schiet ik even in de lach. Het klinkt behoorlijk hysterisch. ‘Nee,’ zeg ik, een glimlach forcerend. ‘Zo erg is het nog niet.’

Dokter Pachter glimlacht terug. ‘Wat kan ik voor je doen, Carol?’

Ik voel mezelf nog meer verkrampen. ‘Dat is een lang verhaal.’

‘Ik heb alle tijd.’

Onwillekeurig kijk ik op mijn horloge.

‘En we kunnen altijd een tweede of derde sessie afspreken.’

Ik knik.

‘Waar wil je beginnen?’

‘Ik eh...’ De kikker is weer terug. Tegelijkertijd is het alsof iemand langzaam mijn keel dichtknijpt. Ik probeer mezelf te vermennen maar de tranen rollen al over mijn wangen.

‘Geef niet, Carol.’ Dokter Pachter wacht tot ik een zakdoek uit mijn broekzak heb getrokken. ‘Wil je iets drinken? Koffie, thee, water?’

‘Water,’ zeg ik met een snik in mijn stem.

Terwijl ik mijn gezicht fatsoeneer hoor ik hoe ze een glas onder de kraan houdt en dat even later voor me neerzet. Een warme hand glijdt over mijn rug.

‘Gaat het, Carol?’

Ik knik en neem een slok.

‘Zullen we eerst eens kennismaken?’ Dokter Pachter zit alweer tegenover me. ‘Vind je dat goed, Carol?’

Ik knik weer.

‘En mag ik dan wat aantekeningen maken?’

‘Natuurlijk.’

Uit een bureaublok haalt dokter Pachter een blocnote en een pen tevoorschijn. ‘Wil jij beginnen?’ Van over de rand van de bril kijkt ze me weer aan met die vriendelijke blik.

‘Nee, begin jij maar.’

‘Oké.’ Ze gaat er eens goed voor zitten. ‘Mijn naam is Jessica Pachter. Ik ben tweeënvijftig jaar, getrouwd en ik heb twee kinderen.’ Ze wijst naar een ingelijste foto op het bureau die me nog niet was opgevallen. Jessica Pachter en een man van dezelfde leeftijd met tussen hen in twee bildragende jongens van een jaar of vijftien met donker krullend haar. ‘Ik kom uit Chicago maar woon nu al bijna drie jaar in Londen. Nou ja, aan de rand van de stad waar de prijzen niet zo idioot hoog zijn, in Esher.’ Ze wacht even en knikt me dan bemoedigend toe. ‘En jij?’

Ik schraap een paar keer mijn keel. ‘Ik ben Carol Brodie, ik ben niet getrouwd en ik heb geen kinderen.’ Goddank rolt het er in één keer uit. ‘En ik ben achtendertig.’

Dokter Pachter maakt een aantekening. ‘Heb je een partner?’

‘Ja.’

‘Hoe heet die?’

‘Simon. Hij is journalist bij *The Guardian* en hij is achtenvijftig.’

‘Wonen jullie samen?’

‘Ja.’

‘Weet Simon dat je hier bent?’

‘Ja,’ lieg ik.

Dokter Pachter heeft het gehoord maar ze kijkt alsof ze niet van plan is om daar nu een punt van te maken.

‘Dat wil zeggen...’ Mijn blik schiet alle kanten uit. ‘Simon weet dat ik hulp zoek, hij weet alleen niet dat dat vandaag is. Dus eh...’ Mijn ogen beginnen weer te branden.

‘Alles wat hier gezegd wordt blijft onder ons,’ zegt ze met haar warme altstem terwijl ze me een samenzweerderige glimlach toewerpt.

Ik probeer terug te glimlachen. Van de zenuwen schiet ik weer in de lach. Het klinkt nog steeds behoorlijk hysterisch.

‘Wonen jullie ook in Londen, Carol?’

‘Ja.’

‘Waar?’

‘South Kensington.’

‘Mooie buurt.’

‘Ik heb daar een huis gekocht.’

Ze kijkt me verbaasd aan. ‘Wat doe je voor de kost?’

‘Ik ben schrijver. Ik heb drie bestsellers geschreven,’ voeg ik eraan toe wanneer ik zie dat ze nog verbaasder kijkt.

‘Zo.’ Dokter Pachter is duidelijk onder de indruk. ‘Carol Brodie...’ Terwijl ze haar bril terugduwt, kijkt ze alsof ze diep in haar geheugen graaft. ‘Noem eens een titel.’

‘*De smaak van bloed.*’

Ze schudt haar hoofd.

‘Dat is mijn debuut en mijn bestverkochte boek,’ haast ik me te zeggen. Vertalingen in meer dan dertig landen, ruim zes miljoen verkochte boeken, een speelfilm. Ik twijfel of ik alle wapenfeiten moet noemen.

‘Is het een roman?’

‘Nee, een thriller.’

‘Spannend.’ Haar ogen lichten op. Groengrijze ogen. ‘Ik lees

nooit thrillers,' klinkt het vervolgens op een toon alsof thrillers niets te zoeken hebben op haar boekenplank. 'Sorry, Carol.'

'Sorry?' Ik ben de draad van het gesprek even kwijt.

'Dat ik nog nooit van je heb gehoord.'

'Geeft niet.' Eerlijk gezegd vind ik het prima. Geen druk, geen verwachtingen. 'Het is al een tijdje geleden dat mijn laatste boek is verschenen,' zeg ik alsof ik haar een excuus wil geven voor het feit dat ze me niet kent.

'Hoelang geleden?'

'Vijf jaar.'

Dokter Pachter maakt weer een aantekening. 'Heb je sindsdien niets meer geschreven?'

'Jawel.' Ik moet weer een paar keer slikken. 'Maar niets fatsoenlijks.'

Ze kijkt me niet-begrijpend aan.

'Niet goed genoeg voor een boek,' zeg ik. 'Het lukt niet meer. Niet zoals vroeger. Het is alsof ik tegen een muur loop. Eigenlijk is dat mijn probleem.' Weer voelt het alsof iemand mijn keel probeert dicht te knijpen. 'Een van de problemen. Ik eh...'. De tranen lopen alweer over mijn wangen.

Jessica Pachter staat op om nog een glas water te halen.

'Hier...'. De warme hand glijdt weer even over mijn rug. 'Vind je het goed als ik het dossier van dokter Graham inkijk?'

'Heb je dat nog niet gedaan?'

'Daarvoor moet de patiënt toestemming geven.' Dokter Pachter kijkt me weer glimlachend aan. 'Dus zeg het maar.'

'Wat?'

'Of ik in je dossier mag.'

'Natuurlijk.'

Ze trekt de la van het bureaublok open. Patiënt. Het woord dreunt nog na in mijn hoofd. Alsof ik ieder moment in een of andere instelling kan worden opgenomen.

'Zou je dit willen tekenen, Carol?'

Ze schuift me een document toe. Ik moet mijn naam en adres en verzekeringsnummer invullen. En tekenen. Met een beverig handje haal ik mijn verzekeringspasje uit mijn portemonnee, vul de gegevens in en zet een krabbel. Het document verdwijnt in de la, waarna dokter Pachter op de computer begint te tikken.

‘Kun je het zien?’ klinkt het even later. Ze heeft het beeldscherm zo gedraaid dat ik kan meelesen.

‘Je was hier voor de eerste keer op 7 maart 2009,’ leest ze hardop. ‘Paniekaanvallen, depressieklachten, een diep gevoel van eenzaamheid...’ Dokter Pachter scrolt verder. ‘Dokter Graham heeft je medicatie voorgeschreven,’ leest ze hardop verder. ‘Fluvoxamine.’ Ze kijkt me weer aan. ‘Slik je dat nog steeds?’

‘Nee.’

Na een korte frons scrolt ze verder. ‘Interessant. Dokter Graham heeft je een cursus creatief schrijven aangeraden.’ Ze werpt me een glimlach toe. ‘Kennelijk heb je dat gedaan. En met succes.’

De tranen stromen weer over mijn wangen.

Vrijdag, 15.32 uur (Europese tijd)

Mijn oren zitten weer potdicht. De landing is ingezet. Ik moet in slaap zijn gevallen. Het laatste wat ik me herinner is dat de captain liet weten dat we rond 16.00 uur in Marseille zouden landen. Ik geeuw een paar keer. Het gevoel dat mijn trommelvliezen ieder moment kunnen knappen, gaat niet over.

Terwijl ik mijn slaapmasker afzet en de zonnebril weer op mijn neus schuif, denk ik aan Simon. Hoe we afgelopen dinsdagochtend in de hal tegenover elkaar staan. Hij in zijn bruine pak en bruine schoenen, ik in mijn ochtendjas. Zal ik het zeggen of niet? Misschien ga ik wel niet weg. Ik durf hem nauwelijks aan te kijken. Simon heeft het niet in de gaten. Hij kijkt om de haverklap op zijn horloge. Ik moet nu echt gaan, klinkt het. Hij tilt zijn bruinleren koffer op. Succes met je artikel, weet ik nog net uit te brengen. We nemen afscheid, twee smakzoenen in het luchtledige. Dan vertrekt hij, mij in totale verwarring achterlatend. Zal ik het doen of niet? Ik heb nog steeds geen beslissing genomen. Die middag krijg ik een appje uit Barcelona. Hij schrijft dat hij een hotelkamer heeft met uitzicht op de Ramblas en dat de zon schijnt. Tot zondag. Meer staat er niet. Het is het moment waarop ik de knoop doorhak. Ik vertrek. Voor hij weer thuis is, ben ik weg.

Simon.

Niet aan denken.

Na weer een paar keer geeuwen gaan mijn oren eindelijk een beetje open. Door het raampje zie ik het vliegveld liggen. Het eerste wat me opvalt is de enorme plas water naast de landingsbaan.

Een meer, de zee? Het tweede wat me opvalt is het licht dat zoveel helderder is dan het licht in Engeland op een zonnige dag. Daarom ben ik hier. Om de accu op te laden en een eind te maken aan jaren somberen.

Het vliegtuig hangt nu vlak boven de grond. Onwillekeurig houd ik mijn adem in, wachtend op het moment dat de banden het asfalt raken. Mijn hart klopt in de keel. Na twee jaar niet vliegen is mijn vliegangst er niet minder op geworden. Maar alles gaat goed. Natuurlijk. Terwijl het vliegtuig richting de terminal taxiëert en ik naar buiten staar, voel ik hoe iedereen naar me kijkt. De vrouw met het korte grijze haar, de zakenjongens, de andere passagiers in de businessclass. Inmiddels weet iedereen wie ik ben. Stoïcijns blijf ik naar buiten kijken, net zo lang tot het vliegtuig aan de gate is gekoppeld en de businessclass is leeggestroomd. Vlak voor de economy aan de beurt is, sta ik op en haast ik me naar de uitgang.

De stewardess met de mooie tanden lacht me toe. ‘Fijne vakantie, miss Brodie.’

Zo zie ik er dus uit. Als iemand die hard aan wat zon toe is. Na een haastig lachje terug zet ik er stevig de pas in, de slurf door, naar de gate, ondertussen de borden in de gaten houdend. De bagage is linksaf. Ik loop rechtdoor.

In verband met een verbouwing is een deel van de hal afgesloten. De ruimte die overblijft kan de stroom reizigers nauwelijks verwerken. Ik krijg het er spontaan benauwd van. Niets meer gewend. Over de hoofden van de reizigers tuur ik naar de winkels aan de overkant. Een bar, een kledingzaak... een boekwinkel. Met de moeder wanhoop stort ik me in de mensenmassa.

De rust in de winkel is een verademing. Een muur met tijdschriften en kranten, een paar tafels met boeken, nauwelijks klanten. Op de tafel het dichtst bij de ingang liggen de bestsellers. Onwillekeurig glijdt mijn blik over de stapels boeken. Ik lig er niet bij. Natuurlijk niet. Wel een handjevol Fransen en de usual suspects: de bekende Scandinaviërs en Amerikanen. Twee Amerikanen ken ik persoonlijk

van het thrillerfestival in Harrogate. Ik was eenendertig en debutant en vond alles nog geweldig. De interviews en signeersessies overdag, het doorzakken met de collega's, het geroddel over schrijvers die er niet waren en over uitgevers en agenten en voorschotten. Geroddel waar ik niet aan meedeed maar waar ik wel met rode oortjes naar luisterde. Dit was mijn nieuwe wereld. Ik genoot met volle teugen van alle aandacht en van alle vrienden die ik plotseling had.

Ik verdring de gedachten aan vroeger en loop snel door. Achter in de winkel is een kast met Moleskine-producten. Cahiers, notebooks, agenda's, een complete schrijfset. Met mijn wijsvinger strijk ik over de ruggen van de notebooks, trek een boekje met een leren rug uit de kast en begin te bladeren. De witte pagina's kijken me uitnodigend aan. Het papier ruikt goed. Het boekje is niet te zwaar en niet te licht. Het luistert heel nauw. Net zoals het formaat. Niet te groot, niet te klein en – heel belangrijk – het moet een hardcover zijn. Op het omslag staan witte zwanen op een indigoblauwe achtergrond. Wit en blauw. Mijn lievelingskleurencombinatie. Als dat geen goed voorteken is. Voor de vorm trek ik nog een paar andere notebooks uit de kast maar ik blijf bij mijn eerste keus. Na bij de kassa te hebben afgerekend ga ik naar het aanpalende café, bestel een dubbele espresso en probeer te ontspannen.

Op de bagageband draait nog één koffer rond. Geen zakenjongens, geen vrouw met korte grijze haren, niemand ziet hoe ik mijn koffer van de band haal en even later de luchthaven uit loop.

De zonnebril is geen overbodige luxe. Het zonlicht is fel. En het is warm. Maar wel een prettige, droge warmte. Bovendien staat er een verkoelend windje. Het kantoor van het autoverhuurbedrijf ligt recht tegenover de uitgang. Ik steek de parkeerplaats over en ga naar binnen. Wanneer ik zie dat ik de enige klant ben, zet ik mijn zonnebril af.

‘Madame?’

Aan de balie zit een jong meisje met een zilveren piercing in haar onderlip. Ik noem mijn naam en zeg dat ik een auto heb gereserveerd. Een Renault Mégane. Het meisje begint te ratelen op een computer.

‘Brodie...’

Ze legt de klemtoon op de tweede lettergreep. Het klinkt zowel grappig als geruststellend, alsof ik iemand anders ben.

‘Voor acht weken?’ Ze kijkt me aan alsof ze het nauwelijks kan geloven.

Ik knik.

Het meisje ratelt weer verder. Ik zie haar gezicht betrekken. Ze pakt de telefoon en voert een gesprek in het Frans. Behalve het woord Renault begrijp ik er niet zoveel van, behalve dat er kennelijk iets is misgegaan met mijn reservering.

‘Het spijt me, madame Brodie...’

Er volgt een heel verhaal. In plaats van een Renault staat er een Opel voor me klaar. Een Grandland X Turbo, een automaat. Of dat een probleem is? Ze kijkt me vriendelijk aan. Ik heb nog nooit in een automaat gereden maar zo moeilijk kan het niet zijn. Ik antwoord dat de Opel prima is. Daarna moet ik mijn papieren laten zien. Rijbewijs, paspoort, creditcard.

Terwijl het meisje de gegevens invoert zie ik mezelf – drie dagen geleden – achter de computer zitten, op zoek naar een huis. Voor de maanden juni en juli is alles vol of is er geen huis acht weken aansluitend beschikbaar. Natuurlijk niet. De meeste mensen boeken hun vakantie maanden van tevoren. Ik heb de hoop al bijna opgegeven als ik op een Franse site een huis vind dat nog vrij is. Er staan een paar foto’s bij. De façade van een oud en groot Provençaals huis, een enorme salon vol meubels, een grote keuken met een tafel met heel veel stoelen, een zwembad, een slaapkamer met rood-goud streepjes-behang. *Six chambres*, staat er in de bijgevoegde tekst. Zes kamers. Zijn dat allemaal slaapkamers of tellen de salon en de keuken ook

mee? Ik lees verder. *Une vue panoramique*, staat er maar van het uitzicht is merkwaardig genoeg geen foto. *Une ambiance tranquille*, gaat de tekst verder, *en pleine verdure et sérénité, un gîte de charme*. Als ik het goed begrijp ligt het huis afgelegen en valt er niks te beleven. Precies wat ik nodig heb. Voor meer informatie moet ik mailen of bellen. Dat laatste dus want ik heb haast. Ik draai het 06-nummer en krijg een Fransman aan de lijn die Luc en nog wat heet en behoorlijk goed Engels spreekt. Zonder mijn naam te noemen vraag ik of het huis nog vrij is en of ik er op korte termijn in kan. Ja, antwoordt hij, het huis is nog vrij. Als ik er vrijdag in wil moet ik hem nu mailen en dan mailt hij me terug met een rekeningnummer voor de aanbetaling van de eerste vier weken. Achtduizend euro. Of dat akkoord is? Ja, haast ik me te antwoorden, dat is akkoord. Om zo min mogelijk sporen achter te laten maak ik – onder een andere naam – een mailaccount aan en reserveer de gîte voor de komende acht weken. Een uur later krijg ik een mail terug, waarna ik het geld overmaak van mijn privérekening. De volgende dag...

‘Wilt u een standaard no-claim- of een premiumverzekering afsluiten, madame?’

Het meisje met de piercing kijkt me weer vriendelijk aan.

‘Eh...’

Ze herhaalt de vraag, waarna ze de voordelen van de premiumverzekering begint op te sommen. Doe maar, antwoord ik zonder echt goed te hebben geluisterd. Even later ligt er een contractje voor mijn neus dat ik moet tekenen. Ik krijg een kopie mee plus een foldertje met een noodnummer dat dag en nacht bereikbaar is. Dan belt ze iemand die me de auto zal demonstreren.

De Opel Grandland X Turbo is groter en breder en hoger dan de auto's die ik gewend ben. Bovendien heb ik al maanden niet gereden. Overdreven voorzichtig rijd ik de garage uit, als een oud wijf. Een

paar honderd meter verder zet ik de auto aan de kant van de weg, haal het briefje uit mijn schoudertas en voer het adres in. Even later verschijnt de route op het scherm. Bij de rotonde rechtdoor en daarna nog honderdvijfendertig kilometer. De verwachte aankomsttijd staat rechtsboven in de hoek. 18.29 uur.

Ik trek op.

‘Neem de rotonde, tweede afslag.’

Terwijl ik aansluit in de rij voor de tolpoort van de snelweg check ik de radiozenders en blijf hangen bij een zender die Nostalgie heet. Zodra ik het poortje binnenrijd begint er van alles te piepen. Hoe dichterbij de wand ik kom, hoe harder het piept. Op het display verschijnen felrode waarschuwingstekens. Hopend dat het goed gaat trek ik een kaartje uit de automaat, wacht tot de slagboom opengaat en rij verder. Zonder gepiep, zonder waarschuwingstekens. Gas. Binnen een paar tellen zit ik op honderd kilometer per uur. Ik rij de snelweg op. Een ruime zesbaansweg, op de rechterbaan alleen maar vrachtauto's. Ik schiet meteen naar de middelste baan. Zodra ik iets te dicht bij de lijn kom voel ik het stuur even bewegen, als een engelbewaarder. De auto rijdt praktisch geruisloos. De geluidsinstallatie klinkt perfect. Op het display verschijnen de namen van de uitvoerenden. Bekende en mij onbekende namen wisselen elkaar af. Phil Collins, Francis Cabrel, Mike Oldfield, Florent Pagny.

Rechts van de weg kale, witgrijze rotspartijen, links uitgestrekte wijngaarden met hier en daar een boerderij. Er volgt een nieuwsbulletin. Ik pik een paar namen op. Trump, Macron, Singapore, Korea. De rest blijft giswerk. Het is even na vijven en nog steeds dertig graden. Ik trap het gas nog verder in en schuif naar de linkerbaan. Waarom heb ik zo lang geen auto meer gereden? Het gevoel is heerlijk. De snelheid, het zich verplaatsende landschap, de ruimte. Alsof de grauwsluiervoor mijn ogen langzaam oplost en mijn neus en oren niet langer verstopt zitten. De muziek, de natuur, de zon, de warmte. Alles komt binnen met een intensiteit die ik lang niet meer heb meegemaakt.

Nimes, Aix en Provence.

De plaatsnaamborden langs de weg verhogen het vakantiegevoel. Nee, roep ik mezelf tot de orde, ik ben niet op vakantie. Toch voelt het zo. Waarom heb ik zo lang gearzeld om weg te gaan? Ik open het zijraam en snuif mijn longen vol. Even meen ik lavendel te ruiken. Ik moet lachen om mezelf. Ik draaf door. Opnieuw stel ik vast dat het licht hier echt een stuk helderder is dan in Engeland op een zonnige dag. Betoverend helder waardoor ieder detail in het landschap onmiddellijk opvalt. Een boom, een rots, een toren. Alles is mooier dan thuis. Geen wonder dat zoveel kunstenaars zich in Zuid-Frankrijk vestigen. Schilders, beeldhouwers, schrijvers.

Ben ik nog een schrijver?

Morgen ga ik aan het werk.

Morgen.

‘Over vierhonderd meter: neem de afslag.’

Het is kwart voor zes. Sortie 23, staat er langs de kant van de weg. Carpentras. Ik verlaat de snelweg. Terwijl ik naar de slagboom rijd haal ik de envelop met bankbiljetten uit mijn tas. Dertigduizend euro. Achtduizend euro voor het tweede deel van de huur. De rest om van te leven. Niet dat ik zoveel geld nodig heb. Ik ga stoppen met roken en minder drinken en alleen maar werken. Schrijven. Meters maken. Zodat er over acht weken een boek is. Ik trek een briefje van vijftig uit de envelop en stop dat in de automaat. Na het wisselgeld in mijn jaszak te hebben gestoken rijd ik verder.

Een vierbaansweg, in het midden een betonnen rand, doorsnijdt het landschap in oostelijke richting. In de verte doemen de bergen op. Feitelijk zijn het vooral hoge heuvels. De Mont Ventoux is de enige echte berg. Als een slapende reus torent hij boven het landschap uit. De kale berg. De zon kleurt de geërodeerde top goudgeel. Onwillekeurig gaan mijn gedachten terug naar de vakantie die ik

hier heb doorgebracht. Lang geleden. Ik voel mijn ogen nat worden. Het stuur reageert onmiddellijk. Een licht schokje brengt me weer terug op de juiste baan, terug naar het heden.

Op- en afritten wisselen elkaar in hoog tempo af. Opvallend veel verkeer. De vierbaansweg scheert langs Carpentras. Op een rotonde gaat het in noordelijke richting, de D938 op. Gap. De andere plaatsnamen op het bord kan ik niet zo snel lezen. Een drukke tweebaansweg. Een hoop forensen, vermoed ik. In een lange sliert rijden we achter elkaar aan, een dorp binnen. Een paar geniepige verkeersdrempels halen het tempo eruit. Remmen en gasgeven. Ik begrijp nu pas waarom mensen zweren bij een automaat.

Eenmaal buiten de bebouwde kom gaat het niet veel sneller. Het is druk en de weg is bochtig. Wat me de kans geeft om een beetje om me heen te kijken. Naar de wijngaarden en naar de berg die steeds dichterbij komt.

De weg begint te stijgen. Nog meer bochten. Hoog op de rotsen ligt een kasteel of een abdij. Barroux, staat er op het bord langs de weg. De eerste wielrenners dienen zich aan. Mannen in nauwsluitende lycra broekjes en truitjes die op de smalle fietsstrook proberen te blijven maar soms zo langzaam rijden dat ze bijna de weg op slingeren.

Een bruggetje voert over een smal ravijn. Daarna nog meer slingeren, nog een bruggetje, nog meer wielrenners. Dan duikt de weg omlaag, in een scherpe bocht naar links. Rechts gaat het naar Bédoin. Ik denk weer aan de vakantie van toen. Ik was zestien. Sindsdien ben ik nooit meer in de Vaucluse geweest.

Ik herken de bergrug die eruitziet als een slecht onderhouden gebit maar de naam wil me niet te binnen schieten. In een kom tussen de heuvels ligt Malaucène. Het voelt alsof ik na een lange reis eindelijk thuis kom. De klokkentoren, de platanen die als een kathedraal over de weg spannen, de oude kerk die meer op een fort lijkt dan op een gebedshuis, de rotonde met de grote boom in het midden. Ik herinner me alles nog, alsof de tijd heeft stilgestaan.

De Avenue de Verdun draait om het oude centrum. Aan weerszijden van de straat staan ook weer platanen, de bladeren glinsterend in de zon. En overal wielrenners. Het stikt ervan. Mannen van middelbare leeftijd gekleed in hetzelfde wielerpakje: een zwarte broek en een groen shirt waarop 'Mont Ventoux' staat. Nog meer herinneringen worden wakker. De huizen met hun pastelkleurige gevels, het restaurant met het terras aan de rechterzijde van de straat, de winkel van de fietsenmaker schuin aan de overkant.

De straat maakt een bocht naar links. Rechts gaat het naar de Mont Ventoux maar ik moet rechtdoor. Cours des Isnards. Ik herken het langwerpige plein. In het midden staan bomen en zijn er parkeerplaatsen. Aan het eerste deel van het plein bevinden zich een paar restaurants met terrassen. Het hotel waar ik destijds met mijn ouders verbleef bevindt zich aan de andere kant van het plein, buiten het stadje, maar de navigatie is onverbiddelijk.

'Bestemming bereikt.'

Ik zoek een parkeerplaats en haal het blaadje met het 06-nummer uit mijn schouderetas. De verleiding om mijn iPhone te gebruiken is groot. Niet doen. Niemand weet waar ik ben en dat moet vooral zo blijven. Ik steek de straat over en loop het eerste het beste restaurant binnen, in de hoop dat ik daar kan bellen.

Hij ziet er veel jonger uit dan ik me had voorgesteld. Begin dertig, schat ik. Een jongeman met halflang donker krullend haar dat alle kanten op waait, sneakers, een denim short, een wit katoenen hemd waarvan de twee bovenste knoopjes openstaan. Om zijn hals zit een kettinkje. Even twijfel ik of het wel de beheerder van de gîte is, maar dan zie ik hoe hij doelmatig de parkeerplaats afzoekt. Ik steek mijn hand op waarop hij onmiddellijk terugzwaait en met grote passen naar me toe loopt.

'Madame Fredericks?' Hij werpt me een vragende blik toe. 'De

overschrijving stond op een andere naam. Bro...?’

‘Nee,’ onderbreek ik hem zonder met mijn ogen te knippen.
‘De naam is Fredericks.’

Het is de naam die ik gebruikt heb voor mijn nieuwe mail-account. De achternaam van mijn moeder. Niet bijster origineel voor iemand die zichzelf schrijver noemt.

‘Luc.’ Hij steekt zijn hand uit. ‘Luc Alphand.’

‘Lucy,’ zeg ik terwijl ik hem een hand geef.

De voornaam heb ik zelf verzonnen. Geweldig.

‘Luc en Lucy.’ Hij lacht. ‘Sounds funny.’ Zijn Engels klinkt voortreffelijk.

We kijken elkaar aan. Hij heeft opvallend helderblauwe ogen. Onder zijn onderlip zitten een paar zwarte haartjes die hij vanochtend vergeten is met scheren. Het kettinkje om zijn hals is een leren touwtje met goedkope witte kraaltjes.

‘Heb je een goede reis gehad, Lucy?’

‘Uitstekend,’ antwoord ik terwijl ik nog steeds moet wennen aan de voornaam.

Op zijn voorhoofd tekent zich een lichte frons af.

‘Kan het zijn dat ik je eerder heb gezien?’

‘Ik eh...’ Ik hoor mezelf stamelen. Mijn boeken zijn ook in Frankrijk verschenen. Aan de overkant van het plein zie ik een Presse Tabac Librairie. Behalve kranten en sigaretten verkopen ze er dus ook boeken. Misschien lig ik er ook wel. ‘Ik zou het niet weten,’ zeg ik terwijl ik mijn gezicht in de plooi probeer te houden.

‘Oké.’ Luc steekt zijn handen verontschuldigend in de hoogte.
‘Ik dacht dat ik je ergens van herkende.’

‘Geeft niet.’

We kijken elkaar weer aan. Tussen zijn voortanden zit een spleetje en zijn neus staat niet helemaal recht. Zijn getaande huid verraadt dat hij veel buiten is.

Hij kijkt me weer fronsend aan.

‘Ben je echt alleen?’

‘Ja,’ antwoord ik glimlachend, ‘ik ben alleen.’

Hij lacht, maar ik zie hem denken. Wat moet een vrouw alleen acht weken in een veel te grote gîte? Hij kijkt nog een keer om zich heen alsof er misschien nog een echtgenoot en een stel kinderen kunnen opduiken.

‘Zullen we gaan?’ stel ik voor.

‘Natuurlijk.’ Hij moet weer lachen. Een aanstekelijke jongenslach. De huid naast zijn ogen plooit zich tot rimpeltjes. ‘Rijd maar achter me aan.’

Het is bijna zeven uur. De thermometer wijst nog steeds dertig graden aan. Ik draai de airco vol open maar het helpt niet veel. Ik volg de blauwe Twingo van Luc, de parkeerplaats af. Op de rotonde nemen we de afslag naar Beaumont-du-Ventoux. Een smalle straat met aan weerszijden huizen. Op de volgende rotonde gaat het weer naar rechts. Achter een lage muur ligt een school. Aan de andere kant van de straat wordt gebouwd. Résidence la Bory, lees ik op een groot bord. De prijzen staan erbij. Appartementen voor een bedrag waar je in Londen nog geen garage voor krijgt.

De weg loopt licht omhoog. De lucht boven het asfalt trilt. Bij een T-splitsing gaat het linksaf. Aan de ene kant ligt een nieuwbouwwijkje, aan de andere kant een oude boerderij. We passeren een brandweerkazerne. Over de straat stroomt water alsof iemand vergeten is een pomp dicht te draaien. Na een bruggetje te zijn overgestoken rijden we het dorp uit. Een smalle weg waar je niemand moet tegenkomen.

Terwijl ik Luc volg probeer ik zo veel mogelijk van de omgeving op te slaan. Rechts een groot huis met een groengeel Gîte-de-France-bord, links een kersenboomgaard en een weiland met gemaaid gras waartussen twee witte paarden lopen. Her en der groepjes bomen – eiken, cipressen – waarachter zich huizen verbergen. De natuur

oogt opvallend groen, alsof de zomer nog moet beginnen. De hemel is strakblauw en het licht zo fel dat het pijn doet aan de ogen. We rijden over een stukje weg met aan weerszijden bomen die elkaar als een tunnel raken. In de schaduw ben ik de Twingo even kwijt maar dan zie ik het knipperlicht. Het gaat rechtsaf, een onverharde weg op.

Een groene vlakte strekt zich voor me uit. Velden, boomgaarden, zo ver het oog reikt. Kersen, olijven, wijn. Geplant in kaarsrechte rijen. Over de aarde lopen zwarte rubberen slangen. Voor de watering, neem ik aan. Nauwelijks huizen, geen mens te zien, veel wind. Ik open het raam en zuig mijn longen vol. De lucht is duizend keer schoner dan in Londen. De heuvels komen steeds dichterbij, diepgroene heuvels met grijze rotsen. De Mont Ventoux steekt boven alles uit. De kale top is van deze kant niet te zien. De berg heeft twee toppen, herinner ik me weer. De hoogste aan de zuidkant, de andere – de Petit Ventoux – aan deze kant.

De Twingo remt af. Een driesprong met een weg naar rechts en een naar links. Tot mijn verrassing rijdt Luc gewoon rechtdoor, door het halfhoge gras, een met lage eiken begroeide heuvel op. Over de stenen hobbelen we verder. Nergens een gîte te zien. *Une vue panoramique*. Toch moet het huis hier ergens liggen, op de top van de heuvel, verstopt achter de bomen, onzichtbaar vanaf de weg. Precies wat ik zoek.

De auto voor me remt weer af. Luc stapt uit om een metalen hek te openen. Het gepiep gaat door merg en been. Voor hij instapt werpt hij me weer die blik toe alsof hij nog steeds niet begrijpt wat ik hier te zoeken heb.

Stapvoets gaat het verder door een verwaarloosde tuin. Distels en rododendrons en laurieren, een verroeste schommel, een schuurtje waar de bramen over het dak groeien, nog meer lage eiken. Voorbij de meer dan manshoge laurieren is het huis eindelijk te zien. Nog groter dan ik me herinner van de foto. Een brede façade, in het midden een massief houten voordeur, aan weerszijden drie hoge ra-

men. De luiken staan open. Metalen luiken die ooit wit moeten zijn geweest. Op de eerste verdieping zeven ramen. De gîte is inderdaad belachelijk groot voor een vrouw alleen.

Tussen het grind voor het huis groeien distels, alsof er al lang niemand is geweest. Luc zet de Twingo links van de voordeur. Ik parkeer mijn auto pal achter die van hem en stap uit. Een lauwe wind blaast door mijn haren. Het is bloedheet. En doodstil.

‘En?’ Luc, een sleutelbos in zijn hand, kijkt me verwachtingsvol aan. ‘Wat vind je van het huis?’

‘Groot.’

Hij lacht. ‘Groot en oud.’

‘Hoe oud?’

‘Bijna tweehonderd jaar.’

Zo ziet het er ook uit. Het stucwerk bladdert van de gevel en de voordeur snakt naar een lik verf. Luc steekt een sleutel in het slot en laat me voorgaan, de hal in. Een vierkante ruimte met een stenen vloer waar het aangenaam koel is. Een brede houten trap voert naar boven.

‘Waar wil je beginnen, Lucy?’

‘Beneden.’

Hij opent een deur en laat me weer voorgaan.

‘De salon,’ klinkt het achter mijn rug.

Ik moet even slikken. Dat er een hoop meubels stonden wist ik maar dit is wel erg veel. Fauteuils, banken, tafeltjes, kastjes. Je kunt je kont nauwelijks keren. En overal schemerlampen. Ik haat schemerlampen. Tegen de zijmuur bevindt zich een open haard met aan weerszijden mahoniehouten boekenkasten die tot het plafond reiken. Op het kleed voor een van de kasten staat een sterrenkijker. Hoe langer ik om me heen kijk, hoe meer andere prullaria ik ontdek. Porseleinen vaasjes en beeldjes. Gelukkig is de kamer hoog en licht. Drie ramen aan de voorzijde, drie dubbele tuindeuren aan de achterzijde die uitkomen op het terras. Ik sta te popelen om naar buiten te gaan. Luc moet het gezien hebben want hij opent

de middelste tuindeur en laat me weer voorgaan.

Zodra ik het terras op loop, glijdt alle stress van de laatste dagen van me af. Het getwijfel, het geregel, het stiekeme gedoe, het vliegen. Het is de moeite waard geweest. Meer dan. Een weldadige rust maakt zich van me meester. Het terras beslaat de volle breedte van de achtergevel en wordt gedomineerd door twee monumentale olijfbomen die ongetwijfeld nog ouder zijn dan het huis. Ik houd van olijfbomen. De kronkelige stam, de zilvergrijze blaadjes die – als het goed is – nooit afvallen. In Londen heb ik een paar meer dan honderd jaar oude olijven in een pot staan. De boompjes hebben me een fortuin gekost, maar vergeleken bij deze jongens zijn het maar miezerige plantjes.

Het terras wordt begrensd door een laag stenen muurtje met daarop een paar potten met roze oleanders. Het panorama overtreft alles. De beboste heuvels, de Petit Ventoux, de blauwe lucht. Een paar schapenwolkjes drijven richting oosten.

‘Mooi, hè?’ hoor ik Luc zeggen.

Ik knik. Ja, het is hier mooi. Onbeschrijflijk mooi. Onder een van de olijven staat een houten tafel met houten stoelen. Mijn werkplek, denk ik onmiddellijk. Alhoewel ik beter een plekje in huis kan zoeken, anders zit ik de godganse dag naar de berg te staren.

Het stenen muurtje is zo laag dat de rand nauwelijks tot mijn knieën reikt. Direct achter het muurtje gaat het steil naar beneden. Een meter of twintig lager ligt het dal. Een langgerekt stukje paradijs met velden, wijngaarden, kersenvelden, een kronkelweg en bomen. Huizen staan er nauwelijks. Helemaal links, in de verte, een oude boerderij. Daarnaast een witte bungalow met in de tuin een knalgeel springkussen. Daar weer naast een verlaten bouwplaats met een roestbruine container en een enorme berg zand. Naast de bouwplaats bevinden zich een bosje met lage eiken en een strook metershoge bamboe. En dan, recht tegenover me, is een terras met een zwembad. Ik schat de afstand een meter of vijftig. Op het terras staan een witte parasol en een bedje met een witte handdoek waarop

niemand ligt. Trapjes leiden naar een hogergelegen tweede terras dat grotendeels schuilgaat achter een rij cipressen. Van het aangrenzende huis is alleen het dak te zien. De rij cipressen houdt op bij de voortuin. De asfaltweg die naar het huis leidt loopt zo te zien dood. Aan de andere kant van de weg beginnen de velden.

Tot zo ver het dal.

Een meter of honderd achter de boerderij, de bungalow, de bouwplaats en het huis met de cipressen gaat het weer steil omhoog. De stilte hangt loom boven het land. Behalve de krekels en de kikkers is er geen enkel ander geluid te horen. De perfecte plek om te schrijven. *Wéér* te gaan schrijven. Als het hier niet lukt, waar dan wel?

‘Wil je het zwembad zien, Lucy?’

Ik schrik weer van mijn naam. ‘Natuurlijk,’ haast ik me te zeggen.

Ik volg Luc, een stenen trapje af, naar een terras dat aan de zijkant van de gîte ligt. Het zwembad is minder groot dan ik op grond van de foto had gedacht. Er staan twee bedjes en een ingeklapte parasol. Heb ik überhaupt zwemkleding bij me? Ik kan me niet herinneren dat ik iets heb ingepakt.

‘C’est bon, Lucy?’

‘C’est bon,’ antwoord ik in mijn beste Frans.

Het water van het zwembad ziet er schoon uit. Niet dat ik er veel gebruik van zal maken. Ik ben hier om te werken, niet om te luieren.

‘Alles wat je nodig hebt voor buiten vind je hier.’

Luc heeft de deur van een bijgebouw geopend. Er staat een hoop tuingereedschap. In het halfduister ontwaar ik nog meer bedjes, een tweede parasol, een barbecue en twee mountainbikes. Achter in de berging pruttelt een machine.

‘De pomp van het zwembad,’ zegt Luc alsof hij mijn gedachten heeft gelezen. ‘Ik heb madame al een paar keer gezegd dat de pomp vervangen moet worden.’

‘Madame?’

‘De eigenares van het huis. Ze woont in Parijs. Vanwege haar

hoge leeftijd komt ze hier nauwelijks nog. Maar maak je geen zorgen om de pomp,' gaat Luc verder terwijl hij de deur van de berging afsluit. 'Ik kom regelmatig langs om het zwembad schoon te maken en dan controleer ik altijd de pomp.'

We lopen terug naar het grote terras.

'Mijn moeder doet trouwens de schoonmaak van de gîte.' Hij wijst in de richting van Malaucène. 'Iedere maandag- en donderdagochtend.'

Ik voel onmiddellijk een paniekgolf opwellen. De ochtenden moet er geschreven worden. Het zijn de uren dat het hoofd nog leeg is en ik het beste kan schrijven. Kón schrijven. De gedachte dat er dan iemand met een stofzuiger of een emmertje sop door het huis loopt is onverdraaglijk.

'Ze kan ook 's middags komen,' zegt Luc die me kennelijk heeft zien schrikken. 'Zeg het maar, Lucy.'

'Eh...'

'Om twee uur?'

'Prima.'

Ik loop achter hem aan, terug naar het huis. Voor we naar binnen gaan werp ik nog een blik op de berg. De avondzon kleurt de top rozerood. De schapenwolkjes zijn bijna opgelost.

'Dit is de woonkeuken.' Met zijn helderblauwe ogen kijkt hij me verwachtingsvol aan.

De ruimte bevat me stukken beter dan de salon. Geen schemerlampen maar een oude buffetkast en een bijna vier meter lange kersenhouten tafel met eetstoelen. Veel te veel stoelen. Maar dat valt op te lossen. Een plafond met dikke balken. De ruimte is opvallend licht. Twee ramen aan de voorzijde en twee dubbele tuindeuren aan de terraszijde. Het keukenblok ziet eruit als nieuw. Koelkast, vaatwasser, oven, inductieplaat.

'Service van het huis.'

Luc heeft de koelkast geopend. Ik zie wijn, bier, boter, kaas en nog veel meer.